

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a  poca – núm. 148 – juny 2017

Sant Pere de Gallicantu

Aquí. Aquest  s el lloc on hem experimentat amb Pere el límit extrem de la nostra fragilitat i debilitat, on hem experimentat la nostra infidelitat i incoherència on s'esperava fidelitat i perseverança.  s el lloc on hem experimentat la nostra ingratitude, on s'esperava el nostre agraiment. On hem experimentat la nostra infidelitat i la nostra por, all  on s'esperava l'amistat valenta en resposta a la de Jesús. [...]

Però, si ho pensem bé, aquest lloc de la negació de Pere és el lloc central de la vocació de Pere i, per tant, de l'Església i de cadascun de nosaltres. Aquí Pere, després d'haver experimentat tota la seva fragilitat, por, debilitat, tebiesa, es veu perdonat per la mirada de Jesús. I llavors entra en el disseny misteriós de D u que és de perdonar, de salvar, de reconciliar, de regenerar

els pecadors fràgils, temorosos, porucs que som nosaltres, començant per Pere. I aleshores, des d'aquí, des d'aquest moment, neix l'experiència de la intimitat amb Jesús que estar  després a la base de la triple resposta de Pere, plena d'humilitat i plena d'amor, prop del llac de Tiberiades: «Senyor, tu ho saps tot, tu saps que t'estimo!». Serà l'origen de tot l'itinerari de Pere, des d'aquest moment fins a la mort: «un altre et portar  all  on tu no vols».

 s aquí on podem comprendre el nostre seguiment de Jesús com a participació en la mirada de Déu i de l'Església plena de misericòrdia i de perd ; amb capacitat d'infondre valor i esperança a tothom.

CARLO MARIA MARTINI
d'una homilia
en l'església del Gallicantu

Sortida pasqual de la comunitat, 10 de juny de 2017

«Canta el matí, guaita la cima que el sol ha fet florir».

El dissabte 10 de juny vam anar cap a les Terres de Ponent fins arribar al tossal de les Forques, comarca de la Noguera, on hi ha la canònica de Sant Pere de Ponts. Majestuosa i humil, té als seus peus la vila de Ponts, el riu Segre i un mosaic de colors marrons, verds i daurats dels cereals a punt de la sega. Al fons es retalla el Montsec.

Joiosa i somrient ens ve a rebre la Paquita, presidenta dels Amics de Sant Pere de Ponts, associació que ha fet possible la reconstrucció de la canònica cremada i saquejada al 1839. A l'ombra d'unes oliveres, ella i un altre membre de l'associació havien disposat una taula polidament parada amb begudes fresques, coca de Ponts i un munt de cireres. La seva generositat anava dirigida a la germana Catalina i a la comunitat de Sant Pere de les Puel·les que coneix perfectament. A continuació ens va guiar per l'edifici romànic-llombard del segle XI, d'una sola nau i amb tres absis culminats per un cimbori de vuit cares. A l'interior vam cantar i vam fer repicar les campanes.

Abans d'anar a Torà, poble de la Segarra on vam dinar, vam fer una breu visita a Tiurana, poble nou del tot en substitució de l'antic que dorm al fons del pantà de Rialb.

Sota un fort sol de tarda vam arribar a Santa Maria del Priorat de Castellfollit de Riubregós. Allí ens vam refugiar en la frescor dels murs que conformen l'interior de creu llatina amb coberta de volta de canó apuntat de l'església romànica del segle XI, que ha anat tenint diverses modificacions al llarg del temps segons les necessitats. El 1093 fou cedida al monestir de Sant Benet de Bages per fundar-hi un priorat i el 1593 passà a dependre, amb Sant Benet de Bages, del monestir de Montserrat fins a la seva exclaustació definitiva el 1835.

Recollits en aquest ambient medieval vam dur a terme la trobada comunitària en la que vam llegir, meditar i expressar cadascú el seu sentir i la seva experiència entorn del tema «La joia de creure», a partir d'un escrit de la germana Catalina, per celebrar tot seguit fraternalment la Paraula.

Joiósos per l'acolliment rebut i per haver compartit aquest dia vam retornar amb els ulls plens de nous paisatges per recordar.

«Canta la nit, prega i estima, sàpigues ser agraït».

ANGELINA SOLÀ

Des de la Fraternitat

A principi d'aquest curs, ja us vam fer saber que ens disposàvem a fer una relectura de la Regla de sant Benet de la mà de les monges i sota la inspiració d'uns escrits fets per la nostre estimada Gertrudis Nin.

Durant el curs, doncs, hem treballat a fons el Pròleg i el Capítol IV de la RB («Quins són els instruments de les bones obres»). Val a dir que hem gaudit tant de la riquesa de la Regla com de la participació de tots i cadascun dels membres d'aquesta Fraternitat que, inspirada per la Regla de sant Benet, i guiada per les monges del monestir, ens proposem la comesa, gens fàcil però molt engrescadora, de viure l'espiritualitat benedictina al monestir del món.

Ens hem reunit a Sant Pere cada tercer dissabte de mes, llevat d'un cap de setmana que hem passat als Hostalets de Balenyà (maig), on poguérem gaudir d'un temps de convivència més llarg del que ens és l'habitual, i un dissabte a Puiggraciós (juny), on compartírem la jornada amb les monges que custodien la Mare de Déu i que tant ens estimem.

A les nostres trobades és tant important l'aprofundiment en l'espiritualitat benedictina, com el compartir la vida amb tots i cadascun dels membres que en formem part, posant un èmfasi molt especial en la pregària conjunta, en la meditació silenciosa, i en la convivència amb la comunitat de monges, en un exercici d'ajuda mútua.

Des d'aquestes ratlles, volem aprofitar l'ocasió per agrair, amb tot el cor, l'acolliment que sempre rebem de totes i cadascuna de les monges, i fer palesa la nostra disponibilitat de col·laborar en aquest projecte, que sentim comú, d'un redós d'espiritualitat benedictina al bell mig de la ciutat.

REGINA FERRANDO

L'entrevista

Maria Barjau i Jaume Castelló

Continuant amb la dinàmica de donar a conèixer, a través del Full Informatiu, persones de la nostra comunitat, aquesta vegada els ha tocat a Maria Barjau i Jaume Castelló.

Dades biogràfiques

JC: Vaig néixer a Barcelona, al bell mig del Poble Sec, l'any 1945. Estudis realitzats a l'escola dels Salesians de Rocafort, i professionalment he treballat com a responsable del departament de finances i compres d'una editorial, fins l'any 2010 que em vaig jubilar.

MB: Vaig néixer a Barcelona, l'agost del 1953, tot i que vaig viure fins als set anys a Sant Esteve Sesrovires. En arribar a Barcelona vaig estudiar a l'escola Santa Anna, una escola activa i catalana. He treballat com a infermera, durant 42 anys, a la Maternitat de Barcelona, fins a l'agost de l'any passat que em vaig jubilar.

Ens vàrem conèixer aquí, al monestir, i ens vàrem casar el dia 2 de juny de 1979, a la parròquia de la Bonanova, perquè al monestir no es podien celebrar casaments; però el berenar després de la cerimònia el vàrem fer al jardí de l'hostatgeria i, en acabar el dia, vam compartir la recreació i les completes amb les monges, en el jardí.

Tenim en Martí (1981), la Clara (1983), l'Anna (1985) i l'Eulàlia (1990). En Martí està casat amb la Magda i tenen dos fills, l'Helena (2013) i en Quim (2015).

Des de quan participeu de la litúrgia o coneixeu Sant Pere?

JC: Vaig descobrir el monestir de Sant Pere de les Puel·les un dilluns de Pasqua de l'any 1960, tot fent *ruta turística* per la part alta de Barcelona. Recordo que, quan vaig entrar a l'església, una monja em va fer senyals, des de darrere les reixes i cortines, perquè m'apropés. Em va pre-

guntar si era seminarista i li vaig dir que no, i em va dir que era igual, que si podia fer d'escolà, perquè era molt senzill. I així, fins ara!

MB: El meu gran referent en la meva formació cristiana, tret dels meus pares, va ser la Berchmans, portada per jesuïtes, però, per diverses circumstàncies, cap a l'any 1972, vaig començar a pujar al monestir, on vaig trobar una comunitat cristiana amb un grup de joves, molt activa, amb un pal de paller que era mossèn Francesc. Allà ens vàrem conèixer en Jaume i jo, podem dir que la nostra família hi ha nascut i crescut, i és on esperem acabar els nostres dies aquí, amb la nostra comunitat de Sant Pere de les Puel·les.

Què és per a vosaltres Sant Pere de les Puel·les?

JC i MB: Crec que podem dir que per a nosaltres, Sant Pere de les Puel·les és el nostre lloc de pertinença; ens hi ajuda, també, el fet de formar part de la Fraternitat de Laics de Sant Pere de les Puel·les.

Les monges de Sant Pere de les Puel·les són la família fidel: en els bons moments, elles hi són, i en els moments dolents, elles també hi són.

Gràcies a aquesta participació podem dir que hem tingut el goig d'haver pogut conèixer laics, preveres i monges d'una talla extraordinària que ens han ajudat a estimar i a créixer.

Des del testimoniatge

L'ÚNICA RAÓ DE VIURE, ELS ALTRES

París. Un jove truca a la porta sobre la qual es pot llegir: Qualsevol que ho necessiti, que trucaqui a aquesta porta. Aquí hi viu un pobre home disposat a donar un cop de mà a qui pugui necessitar-ho.

—Pare, vingui amb mi. Al costat de casa meva un home ha intentat suïcidar-se. Encara no és mort.

Uns minuts més tard, l'Abbé Pierre es trobava davant un ex-presidiari. Havia assassinat el seu pare i acabava de complir la seva condemna de vint anys.

—A qui l'importa que jo continuï vivint?

I no va trobar-hi resposta. Sense amics, sense família, ofegat per la desesperació, havia escollit el carreró negre del suïcidi. L'Abbé Pierre no li va dir el de sempre: «Et donaré un cop de mà, no et desesperis, perquè sempre hi ha una porta oberta per als qui sofreixen». Ben al contrari. Primerament li aplicà els auxilis urgents per tal que no perdés sang. Després el va agafar per les solapes de la jaqueta:

—Desgraciat! No et puc donar res de res. Treballo de nit per les mares abandonades, pels que no tenen sostre, pels infants malalts. Jo també estic malalt i ja no puc més. Em vols ajudar? Abans de matar-te, vols donar un cop de mà a tota aquesta gent que espera?

Aquell home no va morir. I no solament va seguir viu; allò que més importa, ara sabia per què havia de viure!

Hom no pot morir quan tot està per fer, quan existeix l'única raó de viure: els altres!

Des de la reflexió

ESPERIT I POLÍTICA

Sembla contradictori parlar d'Esperit i política, perquè l'Esperit sembla quelcom interior i espiritual, mentre que la política és mundana, compromís històric amb la societat, amb la *polis*, amb la ciutadania. Semblaria que l'esperit, com a màxim, es limitaria a l'Església, a la jerarquia, als sagraments i a algunes persones místiques.

Efectivament, l'Esperit és quelcom interior a nosaltres, «dolç hoste de l'ànima» com l'anomena un himne litúrgic medieval. Certament l'Esperit està present en tota l'Església, però no queda tancat en ella, sinó que desborda els límits eclesials. Perquè ha estat vessat sobre tota la humanitat. Per això, un altre himne medieval l'anomena Esperit «creador» i «pare dels pobres».

És Esperit creador, Senyor i donador de vida, que fa emergir la vida en mig del caos dels orígens de la creació..., el que defensa i protegeix la vida..., capaç de ressuscitar una vida nova que participi de la resurrecció de Jesús. L'Esperit promou la defensa de la creació i el respecte a tota vida, és un Esperit ecològic.

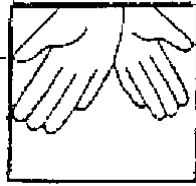
És «pare dels pobres», el que suscita profetes que lluiten per la justícia i la solidaritat, el que clama a través dels pobres, el que promou en nosaltres l'opció per ells, el que diu «no» a un sistema que mata i discrimina, el que a través de grups i moviments socials busca una societat més justa, igualitària i fraterna amb terra, treball i sostre, el que promou ponts de diàleg i no murs de divisió. L'Esperit és un Esperit polític que dirigeix la història de tota la humanitat cap al Regne.

Al mateix temps respecta persones i minories, respecta cultures i religions, respecta identitats sexuals, respecta les diferències. Tot intent de repressió, tot el que sigui negar legítimes llibertats i diferències, tot el que sigui emmordassar l'opinió pública amb un pensament únic, no és de l'Esperit, ja que l'Esperit no és totalitari ni dictatorial, sinó Esperit de vertadera i genuïna llibertat, de pluralisme, no de centralisme, ecumènic, no sectari ni fonamentalista, sigui eclesial o polític.

Tots els avenços socials, econòmics polítics o culturals són, en últim terme, l'Esperit que actua a través de persones i grups humans.

En última instància, l'Esperit és l'Esperit de Jesús i ens porta a seguir les **petjades de Jesús: amor, servei, entrega, solidaritat, justícia, compassió, respecte i confiança en Déu Pare**. I això tant a nivell personal i eclesial com a nivell social i polític. Per això, un altre món és possible.

VÍCTOR CODINA, sj

Senyor, tots units en pregària,
des de la nostra feblesa,
et presentem el que portem al cor:
tants homes i dones, infants i ancians que pateixen,
que veuen com són esclafats els seus drets com a persones.
Fes que d'alguna manera sentin la teva tendresa.
Senyor, són els teus fills més estimats,
són la imatge viva del teu Fill.
Et preguem per tots ells.

Mira amb bondat el treball que hem fet al llarg de l'any,
perquè els drets humans siguin respectats arreu del món.
La nostra aportació és molt petita,
un granet de sorra,
en el nostre món tan trasbalsat
per odís i violències de tota mena
que desfiguren el rostre de la teva imatge més preuada,
la persona humana.

Dóna'ns un cor ardent en l'amor,
que no defalleixi davant les dificultats o la por.
Que l'Esperit del Senyor Ressuscitat ens il·lumini,
que ens faci fidels a aquesta tasca,
que sentim dins nostre que és a Tu,
en la persona dels qui avui sofreixen, a qui ens acostem.
Et donem gràcies
perquè ens crides a construir un món de germans,
amorosint les ferides del món d'avui.

Amén.

Pregària de l'ACAT

En suport de les víctimes de la tortura,
dins de la pregària de vespres de la comunitat
20 de juny de 2017